

- Most vasarnap, Zsófia Nővér hittanórát tart a családoso­knak ebéd után, aztán majd lelkigyakorlatot a felnőttek számára 2:00 órakor. Mindenkit szeretettel várunk.

Továbbá, itt van az többi dátum júniusig amikor tanítani fog Zsófia Nővér:

március 11   április 22   május 20

- Április 15.-én, vasárnap, fogjuk megünnepelni a Szent István Templom fennállásának 90.-ik évfordulóját. Pontosabban, 1928 áprilisban mondták az első (magyar) szentmisét a Szent István templomban.

Ezen a napon csak egy és nem kettő Szentmisét mondunk amely 10:00 órakor kezdődik. A Szentmise magyar, német, és angol nyelven lesz megtartva. Timothy Dyer atya mondja a szentmisét Theo atyával együtt. Lesz finom ebéd aznap, de kérjük, hogy a magyar asszonyok hozzanak süteményt. Majd részletesebb tájékoztatót küldünk ki a közel jövőbe.

Betegeink;

• Rácz Károly	Szabó István
• Bános Magdi	Vodnákné Túri Ildikó
• Iván Teri	Batta Eve nővér
• Szuromi Anzelm atya	Zeller Kati és Róbert
• Juhász Kató	Szolga Bálint
• Redler Mária	Janet Rowe
• Hermina nővér	Nagy Erzsébet néni
• Gasztonyi Ferenc	Horvát Gerlák atya

Halottaink;

• Muzsnal Rosália	Oscar Marquez
• Vas László atya	Birnbaum István
• Béres János	Pedro Antonio Galdamez
• Kádár István atya	Rozsnyai Miklós
• Telekes Imre	Mocsy Tamás
• Margaret Ortiz	

(Ter22,1-2, 9a,10-13,15-18) Ádám és Éva nem volt zsidó, Noé sem, de nem sokkal utánuk találkozunk Ábrahám atyával – a zsidó nemzetség pátriárkájával. Jézus nemcsak Ábrahám egyik leszármazottja volt, hanem a Teremtésből ma idézett, Ábrahámnak ígért ivadékának is: „A te ivadékodban,” mondja Isten, „a föld minden népe áldásra lel.” Ez a jövődőlés kétszeresen beteljesül. Az ivadék szó jelenthet egyént vagy sokaságot. Egyénként Jézust jelenti. Sokaságként pedig a zsidókat jelenti. Igazából nem keresünk más népeket, ahogyan a biblia története kitér, csak annak nagyon a végén. Miért van hát az, hogy Isten kedvencet választ? A válasz a mai első olvasmányban van, mely elmondja, melyik az a pillanat, mikor a zsidók a zsidókká lettek: Ők Isten kedvenceivé lettek, mivel Ábrahám atyjuk sikerrel végzett a hit legfelsőbb vizsgáján. Mi is volt hát ez a vizsga? Ó nem, Ábrahámnak nem kellett egy csúcsról levetnie magát, mérget innia, 40 napig étel- és italban böjtölnie, vagy pusztá kézzel fenevadakkal küzdenie!

Ehelyett Isten ezt mondta Ábrahámnak: „Vedd egyetlen fiadat, Izsákot, akit szeretsz, ... ott mutasd be égőáldozatul.” Ez a kívánság Ábrahám számára a hit válságos állapotát hozta. Izsákot a saját életénél jobban szerette. Öreg korának Izsák volt a csodagyermek – a megígért fiú, aki által Isten már leszármazottakat ígért Ábrahámnak. Ezen ígéret beteljesítése végett Ábrahámnak azt kellett következtetnie, hogy Isten Izsákot a halálból is fel tudja támasztani (Zsid11:9). Szt. Pál szerint ez, a testi feltámasztásban való hit engedte meg, hogy Ábrahám engedelmeskedjék. Ám most túl előre ugrottunk. Vissza a történetünkhöz! Miután oltárt épített, Ábrahám „vette a kést, hogy feláldozza a fiát. De az Úr angyala rászólt az égből és azt mondta, Ábrahám, Ábrahám! ... Ne nyútsd ki kezedet a fiú felé és ne árts neki ... Mostmár tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem.”

Ahogy mondják, az utólagos élelslátás mindig tökéletes. Csak most értjük meg, Isten miért éppen ezt a próbatételt kívánta Ábrahámától. Mivel Ábrahám bebizonyította, hogy szeretett fiát kész Isten kedvéért feláldoznia, Isten a saját fiát, Jézus Krisztust hajlandó feláldozni a Föld minden, az Ábrahám ivadékaiban megáldott nemzetéért. Fiút a fiúért! Ez a hála. Ám ez az Isten fia az Ábraháméért! Valódi áldozat egy képletessé! Ez a hála fogalmát érthetetlen magasságokba emeli. Nem csoda, hogy Szt. Pál majd ezt

kérdezi: „Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindannyiunkért áldozatul adta – hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm8:32) Mivel Jézus zsidó, az üdvtörténet örökre zsidó történet. „Akkor ez tragédia”, mondod, „hiszen Izrael nem hitt.” Nem így van! A Szentlélek rejtett bepillantást engedett a végső befejezésre. A végén a zsidók igazán hősknek bizonyulnak. „Ha ... a megfogyatkozásuk nyereség a világnak”, következtetett Szt. Pál, „mennnyivel inkább az lesz majd teljes számuk! (Róm11:12) Úgy legyen! Ámen!

English / 2018 Lent 02B

(Gen22:1-2, 9a,10-13,15-18) Adam and Eve weren't Jews; nor was Noah; but very soon thereafter we meet Father Abraham – the patriarch of the Jewish clan. Not only was Jesus a son of Abraham, He was the son promised to Abraham in today's reading from Genesis: "In your offspring," said God, "all the nations of the earth shall find blessing." This prophecy has a double fulfillment. The word 'offspring' can stand for an individual or a multitude. As an individual, it stood for Jesus. As a multitude, it stood for the Jews. We don't really focus on any other people as the Bible unfolds until very late in the narrative. Why, then, does God play favorites? The answer is found in today's first reading, which recounts the pivotal moment when the Jews became the Jews: They became God's favorites because of their father, Abraham, who passed the supreme test of faith. What exactly was this test? No, Abraham didn't have to jump off a cliff, drink poison, go without food & water for 40 days or fight wild beasts with his bare hands!

Instead, God said to Abraham, "Take your son Isaac, your only one, whom you love, and... offer him up as a holocaust." This request represented a crisis of faith for Abraham. He loved Isaac more than life itself. Isaac was the miracle child of his old age – the son of the promise through whom God had already promised descendants to Abraham. To fulfill this promise, Abraham must have reasoned that God could even raise the lad Isaac from the dead. (Heb11:19) According to St. Paul, it was this belief in a bodily resurrection that allowed Abraham to obey. But now we're getting ahead of ourselves. Back to our story! After building an altar, Abraham "took the knife to slaughter his son. But the LORD's messenger called to him from heaven, "Abraham, Abraham!... Do not lay your hand on the boy... Do not do the least thing to him. I know now how devoted you are to God. ""

As they say, hindsight is always 20/20. Only now do we understand why God required precisely this test of Abraham. Since Abraham proved ready to sacrifice his beloved son for God, God in turn would sacrifice His beloved Son, Jesus Christ, for every nation on earth blessed in Abraham's offspring. A Son for a son! This is gratitude. But God's Son for Abraham's! A real sacrifice for a virtual one! This raises gratitude to incomprehensible heights. No wonder St. Paul would ask: "He who did not spare His own Son, but gave Him up for us all – how will He not also, along with [Jesus], graciously give us all things?" (Rom 8:32) Since Jesus is a Jew, salvation history is forever a Jewish story. "Then it must be a tragedy," you say, "since Israel did not believe." Not so! The Holy Spirit has given us a sneak preview of the grand finale. In the end, the Jews will indeed prove to be the heroes. "If... their loss means riches for the Gentiles," reasoned St. Paul, "how much greater riches will their full inclusion bring!" (Rom11:12) So be it! Amen!